

Vřískot

„hudební“

*Gymnázium Varnsdorf; Střelecká 1800,
Varnsdorf 407 47; +420 412 371 423;
www.bgv.cz*

Bjarnat Krawc

Narozen ve vesnici Jitro (5. 2. 1861) a zemřel ve Varnsdorfu (25. 11. 1948). Absolvoval učitelský ústav v Budyšíně (1883-1924) a poté působil jako učitel hudby v Drážďanech.

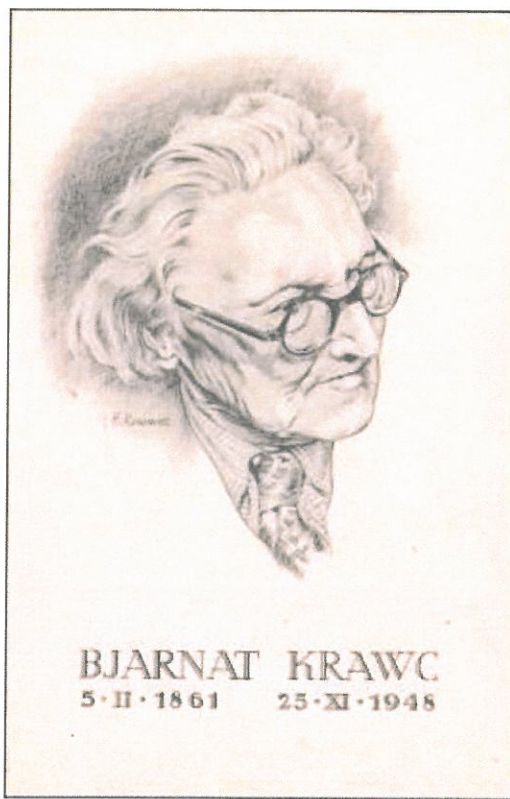
První zájezd do Prahy (1885) ovlivnil jeho další uměleckou činnost.

1887-1892 studoval kompozici na drážďanské konzervatoři u Felixe Draesekeho.

Po nástupu fašismu byla Krawcova díla zabavována a zakazována.

Při bombardování Drážďan v únoru 1945 přišel o veškerý majetek. Koncem téhož roku přesídlil do Varnsdorfu, kde o tři roky později zemřel.

Jedna z jeho dcer, Hanka Krawcec, byla významnou lužickosrbskou výtvarnicí.

Díla Bjarnata Krawce

Smyčcový kvartet c moll (1893)

Symfonická svita Ze serbskeje zemje (1894)

Klavírní cyklus Zo serbskich honow (1899)

Wendische Volkslieder - lužickosrbské písně pro smíšený sbor (1899)

Kantáta Syrotka (1901)

Šěšć spěwow za jedyn hłós z klawěrnym přewodom (1910)

33 serbskich narodnych spěwow (1925)

Missa solemnis opus 79 (1932)

Boža mša w serbskich kěrlušach (1938)

Oratorium Wójna a měr na text M. Nawky (1943-45)

Vydal řadu zpěvníků, mj. sbírku lidových písní Heimatstimmen (1903)\$

Chwatajće, ale spěwajće (1910)

Naše spěwy I, II (1930, 1931)

Tomášové Krajdl a Hampf

A. Zrubecká, L. Šeborová
(recenze)

PODIVNÉ NÁVRATY

Ve čtvrtek 6. února proběhla premiéra divadelního představení Podivné návraty v Kulturním domě Střelnice v Rumburku. Představení ztvárnili rumburští ochotníci, kteří si ho trénovali více než půl roku. Byl to příběh, který se odehrával v sanatoriu, kde bydleli čtyři blázni a jejich doktor. Bohužel sanatorium se ocitlo ve finanční krizi. Na návštěvu přijela paní Savageová, bohatá paní, která v sanatoriu také dříve bydlela a doslechla se o jejich krizi. Začali tedy vymýšlet plán, jak z krize ven, ale v tu chvíli do sanatoria vtrhnul pár zlodějů, který celou situaci zkomplikoval a vývoj děje vzal do svých rukou.

Dá se říci, že všichni herci jsou amatéři, i přesto byly jejich divadelní výkony opravdu obdivuhodné. Mezi herci byly zastoupeny snad všechny věkové kategorie. Studenti, dospělí i senioři, ale výkony byly vyrovnané. Nebáli se vložit do hry emoce, mimiku, gesta a představení odehráli na 100%. Na jevišti se mimo jiné objevil student BGV Jaroslav Švříř jako zloděj Al. Jeho herecké umění nás všechny ohromilo a zároveň velice příjemně překvapilo. V této hře hraje i Adéla Pondělíčková, a to sekretářku Kristýnku, ale na premiéře tuto roli obsadila Veronika Kremzová.

Malou chybičkou podle našeho názoru bylo, že hra velmi pomalu gradovala a závěrečné rozuzlení se odehrálo až příliš rychle. Přesto kritiku vymýšlíme opravdu ztěžka, protože se jednalo o velmi povedenou komedii, na kterou určitě stojí za to zajít ☺

Sensation party

Sensation je nizozemská halová taneční párty. V letech 2000 a 2001 se konala vždy jen jedna party nazývaná jako Sensation, poté se rozdělila na dvě samostatné párty. *Sensation White*, kde lidé musí být oblečeni pouze v bílé barvě, a na *Sensation Black*, kde musí být oblečeni pouze v černé. Pokud tyto podmínky nedodrží, nemohou se párty účastnit. Historie Sensation se začala psát v roce 2000 v Holandsku, kdy se poprvé sešlo v Amsterdam Aréně na 20.000 návštěvníků. *Sensation White* se zaměřuje na house a trance, můžete zde vidět DJ, jako jsou například David Guetta, Sander van Doorn nebo Tiësto. Naopak *Sensation Black* se po hudební stránce zaměřuje na Hardtrance, Techno, Hardstyle a poté Hardcore. Tento unikátní koncept představuje nejžádanější světové dýdžeje, kombinuje speciální efekty, technologické novinky, fantastické performance a další jedinečné zábavní prvky, a hlavně vytváří neopakovatelnou atmosféru a zábavu pro desetitisíce návštěvníků.

Sensation v České republice

2. červen roku 2007 se navždy nesmazatelně zapsal do historie české taneční scény. Právě v tento den pražská Sazka Aréna hostila jako první akci podobného typu, největší taneční událost na světě – Sensation White. Poslední párty se tu konala v roce 2013 a tento rok tu bohužel neproběhne. Cena lístku se pohybovala v rozmezí od 1 399 Kč do 1 699 Kč, a to podle doby, kdy jste se rozhodli si lístek zakoupit. Koupí vstupenky na Sensation v České republice každý z návštěvníků podpořil boj proti AIDS, jelikož 25 centů z jednoho eura z každé vstupenky šlo organizaci dance4life, která se zabývá bojem proti AIDS. v Nizozemsku (5. 7. 2014), v Itálii (25. 4. 2014) a v Rusku (7. 6. 2014). Párty bude ve znamení bílé barvy. Každá Sensation je jedinečná a má pokaždé jiné propracované téma. Vstupenky jsou k zakoupení na oficiálních internetových stránkách <http://www.sensation.com/>.

Grammy Award

Co je to Grammy Award ?

Grammy Award je každoroční ocenění udělované Národní akademií hudebního umění a věd ve Spojených státech za výjimečné úspěchy v hudebním průmyslu. Ocenění je udělováno od roku 1958, v současnosti ve sto deseti kategoriích napříč hudebními žánry...

Nominace a výsledky

Nejvíce zlatých gramofonků mohl letos získat rapper Jay Z, který byl nominován hned v devíti kategoriích z celkových více než osmdesáti. Po sedmi nominacích měli Kendrick Lamar, Macklemore & Ryan Lewis, Justin Timberlake a Pharell Williams, v pěti kategoriích byli nominováni Drake a Bob Ludwig.

Účinkující:

Paul McCartney a Ringo Starr, Daft Punk a Nile Rodgers, Stevie Wonder, Pink a Nate Ruess, Madonna a mnoho dalších...

Přehled nominací a výsledků ve vybraných kategoriích:

Nahrávka roku:

- Daft Punk: Get Lucky

Album roku:

- Daft Punk: Random Access Memories

Píseň roku:

- Lorde: Royals

Objev roku:

- Macklemore & Ryan Lewis

Popové album roku:

- Bruno Mars: Unorthodox Jukebox

Taneční/elektronické album roku:

- Daft Punk: Random Access Memories

Rockové album roku:

- Led Zeppelin: Celebration Day

R&B album roku:

- Alicia Keys: Girl On Fire

Rapové album roku:

- Macklemore & Ryan Lewis: The Heist

Jazzové vokální album roku:

- Gregory Porter: Liquid Spirit

World music album roku:

- Gipsy Kings: Savor Flamenco
- Ladysmith Black Mambazo: Live – Singing For Peace Around The World

(Andrea Dědečková, Mirek Mann, Klára Strýčková)

Tomorrowland 2013

LEGENDÁRNÍ belgický festival **Tomorrowland** letos prošel 9. ročníkem a trhal rekordy! Lístky na tento třídenní „taneční Olymp“ se vyprodaly za 1 sekundu! Přesně tuto dobu trvalo, než se všechny lístky „zabookovaly“ a dostaly do pořadníku k platbě. Za dalších 35 minut nebylo co řešit a zakladatelé, bratři **Manu and Michiel Beersové**, se mohli plně věnovat přípravám této jedinečné show pro více než 180.000 lidí!

Na program jste mohli vidět hvězdy jako **Tiësto, Avicii, Armin van Buuren, David Guetta, Nervo** nebo **Steve Aoki**.

Fri 26/07

Steve Aoki
Marco Carola
Arty
Dixon

Sat 27/07

Armin van Buuren
Axwell
Wildstylez

Sun 28/07

Steve Aoki
Dave Clarke
Alesso

Historie:

Tomorrowland se poprvé uskutečnil v roce 2005 a již tehdy si získal obrovský respekt. V roce 2011 se pořadatelé rozhodli festival rozšířit na 3 dny a od té doby se z něj začala stávat legenda. Každoročně zde potkáte lidi z celého světa, bez rozdílu pleti, věku a hudebního stylu. Pro návštěvníky vypravují speciální vlaky i letadla. Toto pohádkové prostředí Vás totálně vtáhne do děje. Každoročně je zde více jak 20 pódíí, každé s vlastní osobností a stylem.

Lístky:

Třídenní lístek stál letos **€198,50** a ubytování ve stanovém městečku Dreamville **€50**. Jestli už teď uvažujete o dalším ročníku, doporučujeme také **€150 až €300** jako kapesné. Ačkoliv se to může zdát moc, počítejte s tím, že na to do konce života nezapomenete.

25. 7. 2014 – 27. 7. 2014 festival šílenství a magie oslaví výročí 10 let a máme se na co těšit!

zpracovala *Lucie Horáková a Jakub Švec*

HUDBA VE STAROVĚKÉM ŘECKU

Nechme se unášet časem až do doby, jež započala sepsáním Homérových eposů a skončila postupným rozmachem nové víry - křesťanství. Řeč je o období antického Řecka. Proč právě sem? Vždyť přece slovo muzika pochází z řeckého **mouziké**, což je výraz pro označení veškeré umělecké produkce usilující o co nejvznešenější výraz. Hudba se stala nedílnou součástí všedního lidského života. Její využití bylo velmi pestré. Od náboženských obřadů přes sportovní soutěže až po divadla a školy. Na Krétě byla dokonce povinným předmětem. I rozkvět hudby, jako koneckonců vše ve starověkém Řecku, byl úzce spjat s filosofií. Nicméně řecká hudba je pojem. Narozdíl od starověkého Říma se v Řecku dbalo na jemnost a vkus. Hudba se stala symbolem dokonalosti, který vychovával, bavil a zpříjemňoval chvíle. Stala se prvkem doprovázejícím řeckou tragédii. Byla tak důležitá, že každý tehdejší učenec musel být vynikající hudebník a tanečník (např. Sofokles, Aischylos, Aristofanes atd.). Její inspirace se připisovala božím vnuknutí, a to proto, že jejím hlavním úkolem bylo vzývání bohů. V Delfách třeba boha Apollóna.

VĚDĚLI JSTE?

Pythagoras a jeho žáci chápali hudbu jako hmotu

VÍTE, CO JE TO harmonie sfér?

Antičtí Řekové věřili, že planety vydávají určitý tón, a tak od sebe udržují vzdálenost stejně jako tóny na stupnici. Nejhlubší tón vydává Měsíc, jelikož je Zemi nejbliže.

Patrik Brtinský

František Doktor

ÓČKO – HUDEBNÍ TELEVIZNÍ STANICE

Televizní stanice Óčko je jednou z prvních hudebních stanic, která začala vysílat na území České republiky, a to pod názvem Stanice O. Nejznámější je dnes pod novým pojmem a naším dnešním teenagerům starý název již moc neříká.

Její obliba u mladých lidí spočívá v její programové skladbě. Stanice jednak nepřetržitě vysílá, nabízí online hudební klipy, dává příležitost známým a méně známým skupinám, které se díky této možnosti mohou ukázat na televizní obrazovce, mají šanci se lépe dostat do povědomí mladých lidí, předvést jim svoje hudební zaměření, kvalitu textů písní a hudby a získat si snadněji reklamu. Z dalších pořadů jsou to záznamy z koncertů a hitparád, přímé rozhovory s různými hosty ze světa hudby.

Největší část programu tvoří videoklipy. Přes den aktuální domácí i zahraniční hity, večer oblíbené retro-hity osmdesátých a devadesátých let. Óčko dává ve svém vysílání prostor i lifestyleovým pořadům a talk show.

Televize každoročně vyhlašuje výroční „Hudební ceny Óčka.“

Hudební televize Óčko je také průkopníkem v oblasti interaktivní televize. Díky moderním technologiím mohou diváci ovlivňovat programovou skladbu televize – pomocí přímých telefonátů nebo SMS, živým chatem na Facebooku.

Nejmodernější technologií je ovšem tzv. HbbTV technologie určená pro hybridní televize a set-top boxy, kdy si posluchač může koupit hudbu stisknutím červeného tlačítka na ovladači, případně připojením přes internet. Touto používanou technologií je vlastně stanice jakýmsi průkopníkem mezi různými vysílacími stanicemi. Tuto novou technologií již používají i veřejnoprávní kanály ČT a také řada evropských pozemních a satelitních vysílání.

Nejenom používanými technologiemi, ale hlavně zaměřením na mladé publikum a originální grafikou je stále oblíbenou televizní stanicí a u nejmladší generace je jejich jedničkou. Ostatní televizní stanice jim tuto popularitu mohou jenom tiše závidět.

Stanice Óčko neusíná na vavřínech, ale snaží se používat stále novější formy technologií (QR kódy), nové způsoby přenosu signálu televize (aplikacemi do chytrých telefonů, tabletů a smart TV) apod.

Jak vznikla hudba

Je to už hodně, hodně dávno, kdy byl svět ještě mladý. Lidská obydlí se nacházela po celé Zemi. Lidé mluvili, plakali, smáli se a radovali, jen jedno neuměli, a to jedno jim scházelo ke štěstí – hudba. Nikdy si nezpívali, nehráli na hudební nástroje, dokonce si ani nepískali je tak pro radost. Až jeden člověk, lidský chlapec, říkali mu Tón, si řekl: „Ach, my lidé! Mluvíme, pláčeme, smějeme se a radujeme, ale něco nám chybí. Kéž bych jen věděl, co to je! Půjdu do světa a budu to hledat.“ Vydal se na cestu. Chodil po světě křížem krážem. Každý kout, ba i skulinku prohledal. Ptal se lidí na celičkém širém světě, ale nikdo mu nedokázal říct, co hledá. Trmácel se od jedné dědiny k druhé, jenže nic nenašel. Byl z toho zoufalý, ale nakonec usoudil, že je čas vrátit se domů. Zklamáný Tón byl už jen pár mil od rodné vsi, když uslyšel ve větvích lipové aleje zpívat slavíka. Zastavil se a zaposlouchal se do jeho krásného hlasu. Tu mu přišlo na mysl: „Kdybych tak i já uměl tak krásně zpívat a všichni lidé! Hned by bylo na světě veseleji... Zpěv je jako část radosti, když není, není úplná ani radost.“ A pokračoval v cestě. Za chvíli přišel k březovému háji. Vítr foukal jako o život a vytvářel mezi ohebnými kmeny bříz pisklavý zvuk, větve do sebe narážely a jakoby bubnovaly do rytmu. „To bubnování by se dobře hodilo ke zpěvu.“ pomyslel si Tón. „A proč mě nikdy nenapadlo si zapískat? Přece to nemůže být tak těžké a srdce by hned pookřálo... Ale ano!“ vykřikl radostně. „Vždyť já našel, co hledám! A co by kamenem dohonil od naší vesnice.“ Uřízl si dvě březové větve a začal napodobovat vítr. Doběhl zpátky ke slavíkovi a naučil se zpívat. Zprvu zpíval spíš falešně, ale nakonec se to přece naučil. Celou cestu, až na náves běžel a přitom si zpíval, pískal a hrál. Vynalezl i další nástroje a naučil lidi tomu, co nazval HUDBOU. Tak našel, co hledal, a splnil si svůj sen.

M. Hedvíková

ŽIVOTNÍ ŠANCE

Příběh, který poslal celý svět do kolen a dal naději všem, kterým život rozdal jen nízké karty. Životní šance je britská komedie, která má sílu Popelky a humor Billy Eliota. V historicky první sérii televizní show „Británie hledá talent“ předstoupil před krutou porotu a nepřátelské obecenstvo Paul Potts. Nevzhledný, jako exot ohlásil, že zazpívá operní árii a ve svých čtyřiceti letech sklidil to, co doposud od života – výsměch a kopance. Naposledy. Paul Potts začal zpívat árii z Pucciniho opery Turandot a jeho život se v té vteřině navždy změnil. Za pár okamžiků mu usazená porota ležela u nohou a diváci nadšeně aplaudovali.

Soutěž nakonec oproti všem předpokladům a sázkovým kurzům vyhrál, jeho operní vystoupení shlédlo na You Tube 120 milionů lidí, operní album, které následně vydal, se stalo nejprodávanější deskou v několika zemích světa. A na začátku byl jen drzý tlustoch, který chtěl veřejně zpívat operu.

Režisér David Frankel je podepsaný pod skvělými komediemi Ďábel nosí Pradu a Marley a já. Pro hlavní roli si vybral Jamese Cordena, sympatáka z filmů Gulliverovy cesty a Tři mušketýři. James Corden musel kvůli roli nabrat pár kilogramů a celé dva měsíce před začátkem natáčení strávil s falešným „rozbitým“ chrupem nasazeným na své vlastní zuby. Navíc samozřejmě chodil na lekce operního zpěvu, i když ve filmu uslyšíte hlas skutečného Paula Pottse.

„Pochopil jsem, že nebýt cool, ale jít si za svým snem, je ta nejvíce cool věc na světě,“ říká o své roli James Corden.

www.bontonfilm.cz

Denisa Dužárová a Kristýna Krulišová

KAZDÝ MUŽE DOSTAT TU SVOU!
KINECH OD 13. ÚNORA

Česká hymna na ZOH 2014

(komentář)

6. února začala pro nás Čechy zatím nejúspěšnější zimní olympiáda v historii. Medaile pro Českou republiku vybojovaly zlatá Martina Sáblíková (rychlobruslení 5000m) a Eva Samková (snowboardcross), stříbrní Jaroslav Soukup, Gabriela Soukalová, Veronika Vítková a Ondřej Moravec (smíšená biatlonová štafeta), Gabriela Soukalová (biatlon), Ondřej Moravec (biatlon), Martina Sáblíková (rychlobruslení 3000m) a bronzoví Jaroslav Soukup (biatlon) a Ondřej Moravec (biatlon).

Českou hymnu jsme tedy mohli slyšet celkem dvakrát. Poprvé zazněla 16. února pro mladou českou snowboardcrossařku Evu Samkovou, která vyhrála všechny jízdy, a její knírek pro štěstí se stal jedním z českých symbolů této olympiády. Svou první olympijskou medaili získala ve 20-ti letech, což je pro ni obrovský úspěch. Její zlatá olympijská medaile se stala historicky pátou českou individuální zlatou medailí ze ZOH. Předávání medaile si Eva pořádně užívala a se svou naruby otočenou bundou (kvůli zlaté barvě) předvedla parádní oslavný taneček. Poté následovala česká státní hymna, při které nabíhala husí kůže.

Podruhé již zazněla pro mladou českou rychlobruslařskou naději Martinu Sáblíkovou dne 19. února. Ta obhájila zlato ze ZOH z Vancouveru (2010) na trati 5000 m a splnila naděje fanoušků, lačnicích po zlaté olympijské medaili. Při předávání medailí nezůstalo jedno oko suché a i Martina měla na krajíčku. Žádné taneční vystoupení jako Eva Samková bohužel nepředvedla.

Nyní se už jen můžeme těšit na příští olympijské hry a doufat, že českou státní hymnu uslyšíme znovu.

Vztah k hudbě

Slovo HUDBA. Někdo si pod tím představí neurčitelný rámus trhající uši, jiný klikyháky náhodně namalované po rovnoběžných přímkách (noty na notové osnově) a někdo zase vzpomíná na úmorná léta, kdy byl nucen chodit do hudební školy, kde mu do hlavy byly zasazeny teorie hudby a poté její praktické části. Takové pohledy na hudbu mají většinou lidé, kterým hudba nic neříká. Mezi námi je však i druhá skupina lidí, kteří vnímají hudbu naprosto odlišně. Při slově HUDBA vidí před sebou líbé tóny, styl života, písničky moderní, či klasické. Vnímají hudbu jako nezbytnou součást každodenního života. V každém z nás je hudba, nebo alespoň její kořeny. Jen jí někteří ještě nenalezli, nebo nechtějí nalézt.

Kdyby se mě zeptali, co mi říká slovo HUDBA, ihned bych věděla, jak odpovědět. Sama se řadím do té druhé skupiny lidí, kteří hudbu přímo milují. Hudba je základem všeho, ačkoli jí ne vždy takto vnímáme. Dokonalá harmonie. Tak jako nám je přirozené chodit, stejně přirozeně se hudba nachází všude kolem nás. Dalo by se říci, že je jedním z nejdokonalejších výtvorů přírody. Co by však bylo, kdybychom neměli uši? A ihned vzápětí otázka typu: Jak bychom asi vnímali hudbu, kdybychom měli uši citlivé jako psi, nebo netopýři? Mohlo by to být zvláštní, ale nemyslím si, že by zvířata neslyšela tu návaznost, harmonii, dokonalost, pestrost a ladné křivky zruku, které vnímáme právě my.

Jsou lidé, kteří hudbou žijí. Považují hudbu za styl života, díky kterému proplouvají poklidně svou cestou. Je pro ně kolikrát tím jediným, co potřebují k tomu, aby byli spokojeni. Nemusí to být ani žádní hudební skladatelé. V tom je hudba nejkrásnější. Je něčím, co má každý z nás hluboko zasazené. Někdo svůj cit k hudbě odkryje a rozvíjí do podoby talentu. Nemusí ho rozvíjet tím, že začne chodit do ZUŠky, nebo soutěžně zpívat či hrát na hudební nástroj. Děti v Africe také nemají školy, kde by se hudbu učily, a i přes to mají k hudbě silný až citový vztah. Víte proč? Nemají možnost zaobírat se hloupostmi jako je technika, neboť u nich ve většině případů nic takového neexistuje. Nenosí v sobě denní stres z rychlého tempa tohoto světa. Mají vnitřní klid, a tudíž dávají hudbě větší prostor, aby se projevila. Slyší hudbu všude, kde doopravdy je. Nejsou hluší k opravdovým krásám přírody, čím hudba vskutku je. Slyšíš krásu hudby také?

T. Borovková

Kytara pro každého!

Máte doma kytaru, ale nikdy jste se neodvážili na ni nic zahrát? Pak tu pro vás máme jednu písničku, skvělou písničku, která nejen skvěle zní, ale není tak složitá na zahrání - Pumped up Kicks od Foster The People. Budete potřebovat standardně naladěnou kytaru (EADGHE/654321) a trochu trpělivosti.

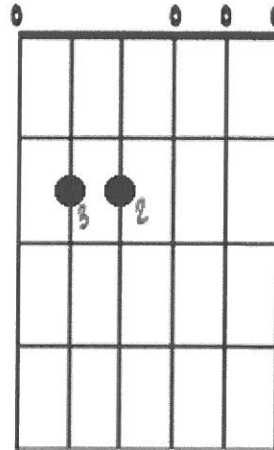
Začněš nejjednodušším a také prvním akordem písničky. e-mol se drží pouze dvěma prsty a to tak, že na druhou basovou strunu (tj. 5. struna) položíte prostřední prst na druhý pražec kytary a následně na čtvrtou strunu prsteníček, opět na druhý pražec. Na ostatní struny hrajeme tzv. „naprázdno“. (Bez držení pražců)

Druhým akordem je G-dur. Tento akord budete trénovat asi delší dobu než e-mol.

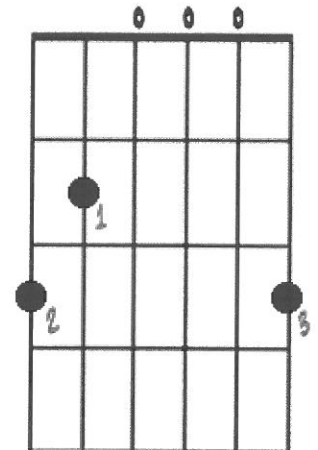
Prostředníček přijde na třetí pražec první struny. Ukazováček položíte na druhý pražec páté struny. A malíček, či prsteníček (záleží na vás) vložíte na třetí pražec první (nejtenčí) struny. Ostatní struny hrajeme opět naprázdno.

Třetím akordem písně je D-dur. Jeden z jednodušších akordů. Stačí dát ukazováček na druhý pražec třetí struny, prsteníček na třetí pražec druhé struny a prostředníček na druhý pražec první struny. Že to zní nemožně? Věřte, že tohle držení je standardní a setkáte se s ním všude. Stačí jen troška cviku! ;)

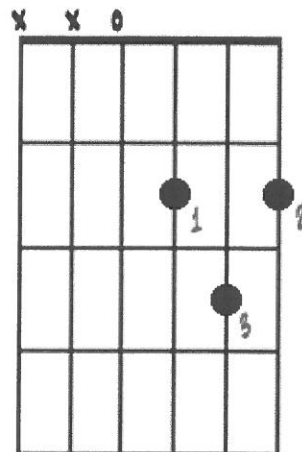
Čtvrtý a poslední akord písně je A-dur. Pokud vám e-mol nedělal problémy tak tento akord zvládnete v pohodě. Ukazováček na druhý pražec čtvrté struny, prostředníček na druhý pražec třetí struny a konečně prsteníček také na druhý pražec, ale druhé struny!

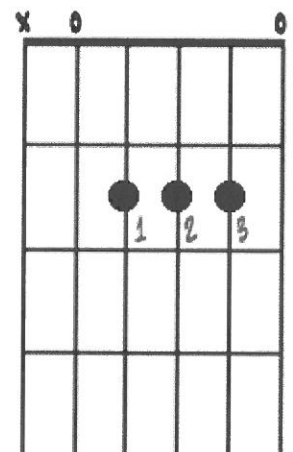
E MINOR

G MAJOR

D MAJOR

A MAJOR

Po nacvičení udržení těchto akordů budete schopni zahrát základním způsobem píseň Pumped up Kicks. Stačí hrát akordy v pořadí e-mol – G – D – A. Rytmus můžete zvolit libovolně, ale doporučoval bych DDNNDND (D-dolu, N-nahoru) Hodně zdarů!

Rodinný sboreček BGV

Náš sbor funguje už pěkně, pěkně dlouho, od roku X. Prostřídalo se zde hodně tváří a pár vytrvalých zůstalo dodnes. Sbor je vedený tou nejlepší paní učitelkou Jirchářovou. Scházíme se každou středu v aule a poctivě cvičíme. Nejlepší je, že si repertoár písniček vybíráme samy a každý zde může prosadit svůj názor. Vystupovaly jsme už na hodně akcích např. jarmarcích, třídních schůzkách, oslavě narozenin gymplu, GymplFestu, na soutěžích atd. Jezdíme také pravidelně na soustředění na různá krásná místa. Proč rodinný sboreček? Protože jsme jako rodina! Máme se všichni rádi a také se tak k sobě chováme a je nám spolu fajn a každé vystoupení si naplno užíváme.

soutěž Krásná Lípa

třídní schůzky

těžká rána :D

LDN Varnsdorf

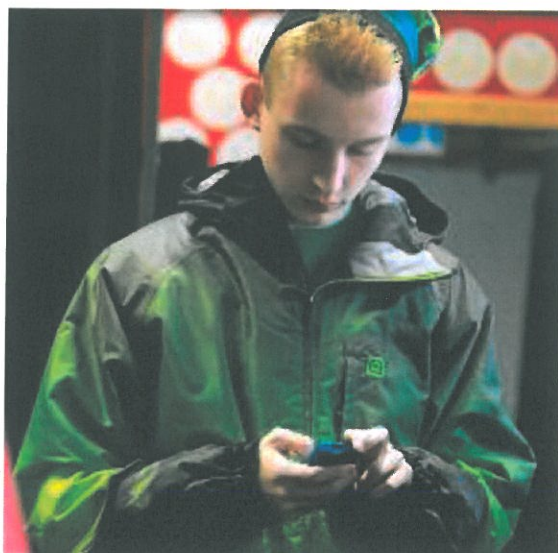

Jarmark

soustředění Telnice

StreetSoul alias raper Pavel Vlček

Mladý raper Pavel Vlček je studentem Biskupského gymnázia ve Varnsdorfu. Narodil se 5. června 1996. Pro školní časopis Vřískot nám poskytl rozhovor.

1) Jak ses k hudbě dostal?

To je celkem vtipná historka. Bylo to, dá se říct, „z hecu“. Bavil jsem se s kamarádem o rapu, jelikož jsme oba příznivcem tohoto žánru, a sám sobě jsem dal takovou výzvu: Zkus napsat text a nahrát ho. Tak jsem k tomu sedl, vytvořil svoji první skladbu a poslal mu ji. On reagoval velmi pozitivně a tím to celé začalo.

2) Jaký typ hudby děláš?

Jak jsem již zmínil v první odpovědi, dělám rap.

3) Píšeš si písničky sám?

Samozřejmě! Do textů se snažím dávat kus sebe, většinou se snažím sdělit svůj názor, na něco upozornit, nebo prostě nechávám průchod svým citům a pocitům. Už jsem zkoušel nahrávat cizí text a nebylo mi to až tak příjemné. Neměl jsem z toho dobrý pocit.

4) Co tě inspiruje při psaní textu?

Životní zkušenosti, ale ačkoliv mi je, tolik kolik mi je, tak nejen mé zkušenosti, ale i zkušenosti lidí z mého okolí nebo prostě jen aktuální dění ve světě. A občas dám průchod své fantazii a nechám ji tvořit.

5) V kolika letech ses k hudbě dostal?

Bylo mi 14 let, když jsem poprvé nahrál skladbu na internet.

6) Máš nějaký vzor? Jaký?

Vzorů je hned několik. Pokud bych měl jmenovat, tak musím zmínit fenomenálního Michaela Jacksona, to, jakým způsobem vystupoval a jak profesionálně přistupoval k hudbě, ve mně rozhodně zanechalo stopu a chtěl bych být tak cílevědomý a pracovitý, jako byl on. Dále bych mohl zmínit Eminema, který je geniálním rapperem a z českých interpretů skupinu Chaozz, která byla průkopníkem českého rapu. Samozřejmě je mnohem více muzikantů, ke kterým vzhlížím, ale momentálně si vybavím tyhle tři zmíněné.

7) Chtěl by ses hudbou živit? Nebo ji děláš jen pro zábavu?

Chtěl bych se hudbou bavit i živit. V tuhle chvíli je to jen o zábavě. ☺

8) Plánuješ vydat vlastní CD?

To je samozřejmost, jen ještě nevím kdy. Ale ti, kteří o něj budou mít zájem, se to dozví včas.

9) Měl jsi už nějaký koncert?

Mám za sebou jen jedno vystoupení a bylo to opravdu super. Počet příchozích se zastavil kolem té padesátky, což mě velmi potěšilo, a ohlasy byly vesměs kladné. Chybičky se samozřejmě vloudily, ale říká se, že chybami se člověk učí, tak příště to už stoprocentně bude zase o level výš, to můžu s klidem slíbit.

10) Co tě mimo zpěvu baví?

Baví mě sporty všeho druhu, nějaké ty výlety sem tam také neuškodí, přeci jen je naše země plná zajímavých míst, která stojí za okouknutí... A co zaručeně pobaví vždycky, je zeď na Facebooku – ta je pořád plná překvapení a vtipů, kolikrát je to i dramatičtější než nekonečné seriály vysílané v televizi.

11) Co plánuješ do budoucna? Chceš se hudbě věnovat dál?

Určitě se budu dál hudbě věnovat, jen nevím jak moc a jak často. Říká se, že když se chce, tak všechno jde, takže si na ní ten čas najdu. Do budoucna bych chtěl vydat nějakou tu desku, spolupracovat s co žánrově nejrozmanitější skupinou lidí, jelikož mě baví experimentovat, a také bych chtěl vystoupit na nějakých větších koncertech.

12) Dělal jsi už někdy nějaký rozhovor?

Tohle je můj první, takže teď už můžu hrdě říct, že ANO! Díky moc za tuhle příležitost, vážím si toho a zdravím všechny čtenáře!

Jestli Vás zajímá jeho hudba, zde je odkaz na jeho stránku: www.youtube.com/NadupanyRobot

Sabina Güntherová, Anna Paulová

HUDEBNÍ VÝCHOVA V SEKUNDĚ

Jiný svět

Jsem v ráji... Slyším jen jemné zvuky a nic jiného kolem mne nezajímá. Jsem lesní víla..., nebo možná nějaká bludička, která jen tak bloudí lesem a je šťastná... V životě jsem ale jen obyčejná dívka, která se ztratila ve světě, a ani ona sama neví, čím je a čím chce být. Bojí se jít za svými sny, protože se bojí, že když se za nimi vydá, vypaří se. Když si vezmu sluchátka, je to pro mě zcela jiný život. Zavřu oči a zaposlouchám se do tónů a v tu ránu jsem v jiném světě..., jiné dimenzi... Někdy ani nevím, jestli jsem to opravdu já, co se ze mě stalo. Víra... čtyři písmena, po kterých toužím, když poslouchám hudbu. Abych byla sama sebou a abych byla odhodlaná se ničeho nebát. Občas hraju takovou hru. Chodím po ulici a zkouším rozesmát, a nebo udělat lidi šťastnými. Stačí si vzít sluchátka a zapnout píseň. Jdu. Jen jdu a zlehka, ale opravdu zlehounka, se usměju a to byste koukali, kolik lidí už mi takový krásný úsměv oplatilo! Pro někoho je to jen obyčejný úsměv, ale když zlepším i zachmuřenému človíčkovi den, nebo jen minutu, jsem z toho šťastná! A právě o tom je náš život - DĚLAT LIDI ŠŤASTNÝMI, AŽ UŽ VÁM K TOMU POMÁHÁ COKOLIV, TŘEBA I HUDBA. :) PROTOŽE BEZ NÍ BYCH TO NEZVLÁDLA!

V. Svačinková

Vyprávění o notě půlové

Byla jednou jedna nota půlová a ta bydlela v notové osnově na prvním řádku. V celé notové osnově byla jenom ona a mrzutý basový klíč, se kterým se nedalo mluvit. Takhle si den co den notička stěžovala: „Kdyby mi někdo přikreslil kamarády!“ Jednou se opravdu dočkala. Ráno vyndal mladý chlapec z šuplíku notový sešit, a když viděl notu, tak si začal prozpěvovat. Vše, co si broukal, zapsal na papír. Notička půlová už nikdy nebyla sama, měla spoustu kamarádů. Taky byla velice pyšná, když ji chlapec poprvé zahrál na klavír.

K. Nosková

„HUDEBNÍ BÁSNIČKA,“

Stalo se to takhle v létě,
položil jsem si mobil v autě.
Vypil jsem pivo na EX,
a k tomu mi hrál Skrillex.

Píseň jsem si „přep“,
dál mi hrál nějaký rap.
Řekl jsem si a dost,
pustil jsem si pořádnou píseň - The
fox.

Byla to skladba bez rýmů,
já si v ní ale našel svoji víru.
Jako by mi do srdce udělala velkou
díru,
větší než planeta ve vesmíru.

Pouštěl jsem si ji pořád dokola,
už se mi i hlava motala.
A pak najednou BUM!
Odvezli mě do pražského Motola.

M. Kostlán

HUDBA JE...

Když chcete něčí srdce odemknout,
hudbu k tomu použijte.
Kytara, klavír, bicí,
to člověka potěšit musí.

Zazpívejte píseň,
baladu mu zahrajte.
Hudba je jako sirka,
která v každém oheň zapálí.

Zničený city,
zlomený srdce,
krev v tobě hoří,
jsi z toho zdrcen?
Hudba ti chybí!
Hudba je droga!
Hudbu si pust' a bude ti hned hej!

A. Kubrová

Začínající hvězda Vladislav Pricl

Vladislav Pricl se narodil 19. 9. 1996 ve Varnsdorfu ve znamení Panny. Studuje na Biskupském gymnáziu Varnsdorf a bydlí ve Chřibské. Nyní je nezadaný a na svou pravou lásku stále čeká.

1. Co tě přivedlo k hudbě?

K hudbě mě přivedli rodiče, a to tím, že mě nutili docházet do hudební školy.

2. Na jaké hudební nástroje hraješ?

Klavír a kytara. Pár týdnů jsem hrál na flétnu, ale to mě nebavilo.

Na kytaru hraju nejraději.

3. Chtěl by ses věnovat hudbě i do budoucna?

Jasně že ano. Sám bych neřekl, že bych někdy začal zpívat a nahrávat na YouTube. A co se mého prvního videa týče, byl to momentální nápad. Zapnul jsem webovku a na druhý záběr jsem nahrál cover na píseň "Zejtra mám". Určitě chci nahrávat další videa, baví mě to, hudba mě naplňuje.

4. Plánuješ psát i svoje vlastní texty?

Pár textů už mám napsaných. V nejbližší době chci nový vlastní song nahrát na svůj YouTube kanál. Psaní je skvělá věc. Miluju ten pocit, když jen tak sedím, na papír píšu své myšlenky a tvořím z toho něco, čím můžu lidi přivést k zamyšlení.

5. Jaký je tvůj hudební vzor?

Jonas Brothers! To díky nim jsem začal hrát na kytaru a první píseň, co jsem kdy zpíval, byla Introducing me z Camp rocku 2.

6. Jaký hudební žánr máš nejraději?

Pop/rock. Ten já nejraději.

7. Kdy se můžeme těšit na tvůj další hudební song?

To s určitostí nemůžu říct. Až si zařídím pokoj, tak chci nahrávat videa jednou za dva týdny.

8. Podporuje tě v hudbě rodina a přátelé?

Ano, bez rodiny a přátel bych nikdy nic nenatočil. Díky svým úžasným kamarádům se pořád věnuji hudbě, protože právě kamarádi a rodina mě motivují.

9. Kdy ses poprvé začal věnovat hudbě?

Hudbě se věnuji od svých šesti let a dostal jsem se k ní tím, že jsem začal hrát na klavír. Teď třetím rokem hraju na kytaru a zpívám. Zpívám jen s kytarou, s klavírem zpívat neumím.

10. Kolik času denně věnuješ hraní a zpívání?

Tak minimálně hodinu až dvě. Domů přijíždím večer, tak rodiče občas nadávají, když kolem půlnoci zpívám a hraju na kytaru.

11. S jakou slavnou osobou by sis jednou chtěl nazpívat písničku?

Určitě Tyler Ward, s ním bych si chtěl zazpívat.

12. Proč nezpíváš vlastní texty?

Šetřím peníze na živé vystoupení. Nechci, aby lidé znali moje texty, dokud je nebudu moci zpívat naživo.

Aneta Güntherová, Gabriela Zimová

Dave Tichý

Žije v České Lípě a splnil si svůj sen. Jeho klavírních nahrávek si všimla skupina, se kterou nahrál celé album. A teď má tu možnost (tu čest) jet do Londýna a zahrát si s nimi naživo - na turné kapely Cult of Luna. Při poslechu jeho hudby každý lehce zapomene na své problémy. Vykouzlí úsměv na tváři, citlivějším naskočí husí kůže.

Proč jsem si pro rozhovor vybrala Davida? Protože bych vás chtěla seznámit s člověkem, který dokáže jít za svým cílem.

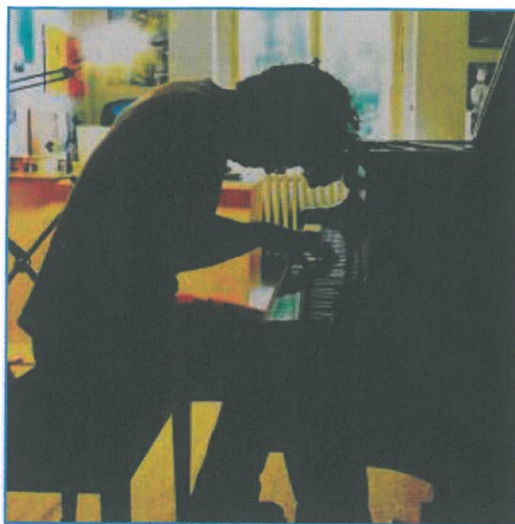
Tak jsem Davidovi položila několik otázek, které vám ho snad přiblíží...

Co tě přivedlo ke hře na klavír a jak dlouho už hraješ?

„Pokud si dobře vzpomínám, do hudebky jsem začal chodit pár měsíců před nástupem do první třídy, někdy v šesti letech. Moc jsem o tom nepřemýšlel, rodiče mi to prostě nabídli a šel jsem do toho. Zpětně jsem za to samozřejmě hodně rád.“

Ty ale nehraješ jen na klavír, kdy ses rozhodl začít hrát na bicí? Hraješ ještě na něco?

„Na bicí jsem začal hrát, přibližně když mě přestala naplňovat hra na klavír (ne na dlouho), ale už je to taky docela dávno... Chvilí jsem taky chodil do hudebky, ale teď už hraju jenom tak občas, rekreačně na svoji omlácenou soupravu v pokoji. Poslední dobou zkouším dělat i trochu do elektronické hudby, i když spíš okrajově. A na kytaru umím jenom ten první akord z Nothing Else Matters.“

Tak s kytarou jsem na tom stejně. Víím, že máš kapelu. Jak dlouho už fungujete a kdy vznikla? Jaký styl hrajete?

„Kapelu LKP jsme založili v roce 2009 ve složení bicí-kytara-klávesy/synťáky/samply. Začínali jsme s protestsongy proti škole a výpadkům proudu, později se ovšem s naším hudebním vkusem změnila i tvář kapely, takže teď hrajeme něco jako alternative rock - post HC - emo - noise - electro - indie. Nebo tak nějak. Před nedávnem jsme konečně i něco nahráli, takže si budete moct na Bandzone nebo Soundcloudu v nejbližší době udělat názor sami.“

Co znamená zkratka LKP? Je to zkratka, která vás má nějak vystihovat?

„No, s názvem jsme měli docela problém a jeho finální podoba nás nijak nevystihuje a v podstatě s naší kapelou vůbec nesouvisí. Později jsme ovšem zjistili, že stejnou zkratku používá kromě Lezeckého Klubu Prachov třeba i litevská komunistická strana, což už je docela fajn odkaz. Původní význam zkratky nechám na vaší fantazii.“

Plánujete v budoucnu hrát před větším publikem než v klubech nebo na akcích v České Lípě?

„Zatím jsme tak maximálně rádi, když nějaký klub v České Lípě zaplníme.“

A teď k tvému dosavadnímu největšímu úspěchu. Jaká byla tvá reakce, když jsi obdržel od kapely „Cult of Luna“

pozvánku, že si s nimi můžeš zahrát na jejich koncertě v květnu v Londýně?

„Moc jsem nevěřil, že by to fakt mohlo vyjít. Klavírní covery jsem začal nahrávat asi před dvěma lety a temná depresivní hudba téhle švédské kapely, která patří k mým nejoblíbenějším, se na klavírní úpravu hodí přímo dokonale. Když si před rokem mých youtube videí všiml někdo z kapely a sdílel je na facebooku, měl jsem pocit, že je to největší úspěch, jakého můžu dosáhnout. A pak mi nedávno napsali, jestli si s nimi nechci zahrát na koncertě v Londýně. Samozřejmě mi to vyrazilo dech. Ze začátku to vypadalo dost nereálně, ale už mám letenku, takže se nemůžu dočkat.“

Kde tě tedy můžeme na internetu najít a poslechnout si tvoje nahrávky? Mohl bys být třeba mnohým inspirací...

„Nejvíc toho najdete na mém youtube kanálu: (<http://www.youtube.com/user/Dave100DT>) a moje klavírní covery jsou i na bandcampu (<http://furtherdown.bandcamp.com/>) a soundcloudu (<https://soundcloud.com/davejfk/>). Kapelu LKP najdete na (<http://bandzone.cz/lkp.>)“

Já už si jich pár poslechla a vážně stojíš za to. Na jaký tvůj cover jsi obzvlášť pyšný?

„Nejvíc práce mi rozhodně dalo nahrát klavírní verzi hodinového alba Somewhere Along the Highway právě od Cult of Luna, ale teď mě víc baví pět nových skladeb, které jsem nahrál před týdnem, sice s horší zvukovou kvalitou, ale s nadšením (najdete je na soundcloudu). Z nich mám nejradši skladbu Empty Elvis od úžasné post HC kapely Letlive.“

Chystáš se nahrát nějaký svůj vlastní song?

„Často improvizuju a někdy z toho vyleze i docela dobré téma, ale vlastní věci se zatím nahrávat nechystám, spíš mě baví různě upravovat, kombinovat a rozšiřovat prověřená témata od mých oblíbených kapel.“

Kam směřují tvé další kroky? Čeho bys chtěl v budoucnu ohledně hudby ještě dosáhnout?

„Po té pozvánce do Londýna nijak závratné ambice nemám. Nedávno jsme s kamarády založili nějaké základy "nových kapel", takže se těším na další pokroky s nimi. A jinak doufám, že mě pořád bude bavit hrát tolik, jak mě to baví teď, zažiju hodně super koncertů (z pohledu účastníka i diváka) a objevím plno dobrých kapel, protože o tom hudba je!“

Už se ti pomalu blíží maturitní ročník... Spoléháš jen na hudbu, nebo máš jiné vyhlídky jak se uživit?

„Na konzervatoř jsem nešel a jenom hudbou se živit nechci, takže ohledně vysoké školy přemýšlím o chemii nebo matice. Moc bohémské a umělecké obory to nejsou, ale docela mě baví.“

Účastníš se různých hudebních workshopů (mimořádně, na jednom z nich jsem tě také poznala). Jak tě tahle záliba naplňuje? Jinak řečeno, proč se tam tak rád vracíš?

„Samozřejmě, často a rád jezdím na workshopy česko-německo-polského projektu Lanterna Futuri. Původně jsem se k němu dostal přes školu a poté, co jsem se loni zúčastnil čtrnáctidenního letního speciálu, se tam vracím neustále. Jedna stránka je hudba, které si tam vždycky užiju dost, ale také jsem tam poznal plno skvělých lidí (včetně autorky tohoto rozhovoru).“

Tak doufám, že tě nevidím naposledy a třeba si s tebou někdy ještě zahráju... Přeju mnoho dalších skvělých úspěchů a už se moc těším na tvé emotivní dojmy z Londýna!

B. Ptáčková

ALBERT ČERNÝ: „Můj tatka se narodil ve Varnsdorfu!“

Nemusely jsme dlouho přemýšlet, jakým článkem přispějeme do hudebního čísla Vřískotu. Lístky na koncert kapely Lake Malawi do pražské Akropole nám ležely doma už od doby, co přišly do prodeje. A s manažerem Vojtou se známe již z dob Charlie Straight, proto rozhovor s Albertem nebylo těžké domluvit.

Po příchodu do Akropole nás Vojta přijal a Albert poslal do zákulisí, kde nám zbytek kapely nabídl dort, který jsme přivezly Albertovi k narozeninám, ale tak proč ne. Samotný rozhovor pak nebyl moc dlouhý, z deseti otázek jsme vybraly ty nejlepší, protože na zpěvákovi už bylo vidět, že rozhovorů má plné kecky.

Dovedli tě k hudbě tvoji rodiče, nebo ses prostě jednoho dne rozhodl, že budeš muzikantem?

My jsme to měli doma, protože tatka i mamka hráli na klavír. I k angličtině mě dovedl tatka, protože on odmalicka propadl angličtině a francouzštině, a ještě umí i rusky, že, protože to z té předchozí generace umí snad každý. Takže jak angličtina i hudba – tak nějak z domu.

Kdo je tvým nynějším největším hudebním vzorem?

Hudebním? Taková kombinace. Něco mezi Beyoncé, zpěvákem z The Flaming Lips, Bon Iverem, Phoenix a Rihannou. Ještě možná Glass Vegas. Ale já se spíš potřebuju

rozbrečet, když něco slyším. To je pak fakt super.

Na jaký nástroj ses naučil hrát jako první?

Naši mě poslali na klavír, když mi bylo pět. Ale to jsem si chtěl hrát s legem, a tím pádem jsem tam nechtěl chodit, takže jsem si dal na rok nebo dva pauzu. Pak mě tam poslali znovu, to už to šlo, ale stejně jsem cvičil málo. Takže klavírem to začalo, pak jsem byl na polské základce v Třinci, tam jsem začal chodit do sboru a to mě bavilo mnohem víc než ten klavír.

Co pro tebe v životě hudba znamená, tedy kromě toho, že se zpíváním a hraním živíš?

No, já si hlavně zpívám, když je mi třeba zima, nebo když mám hlad, nebo když už jde do tuhého, prostě si zpívám.

My jsme teďka byli s Míšou, která se o naši kapelu stará tím, že nám zařizuje rozhovory nebo píše tiskové zprávy a tak, s Míšou jsme byli v čínské restauraci a já jsem šel čurat a zpíval jsem si celou dobu. Mně to nepřišlo divné, já jsem byl myšlenkami někde jinde, ale v té restauraci byly hrozně tenké dveře. Když jsem vylezl, asi osm lidí, kteří seděli za těmi dveřmi a jedli sladkokyselou kuře, se na mě dívalo, jestli jsem se zbláznil, že jsem si tak nahlas zpíval, a Míša mi říká: „Víš, ty stěny tady jsou dost tenké.“ Tak jsem se všem omluvil, protože jsem jim několik minut v kuse zpíval.

Co ty a alkohol? Máš nějaké špatné zkušenosti?

Tak špatnou zkušenost s alkoholem nemusím

říkat, ale spíš bych chtěl říct, že já alkohol nepiju vůbec. Nepiju alkohol a nekouřím, sem tam si dám nějaké kvasnicové pivo, ale třeba víno mi moc nechutná.

Moje špatná zkušenost s alkoholem...

Těžko říct. Já si hlavně myslím, že alkohol člověka zbytečně dlouhodobě zpomaluje. A na druhou stranu si nemůžete některé věci vychutnat dosyta, na sto procent, jako třeba lásku.

(Odmlčí se)

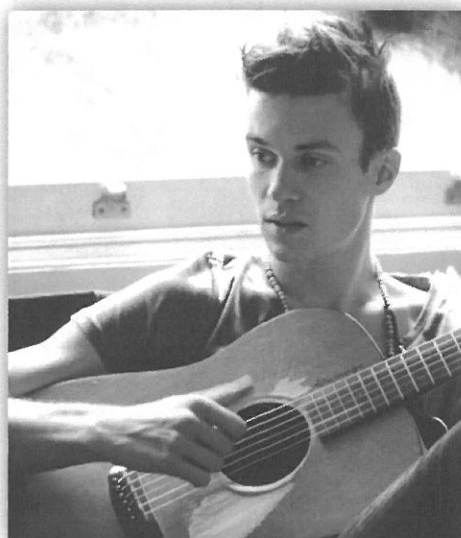
To jsou kecý. To jsou strašné kecý. Já když sám sebe takhle poslouchám, říkám si: „To je idiot!“ Ne, řeknu to takhle, fakt, vy... se na alkohol. Já jsem ve dvanácti jezdil ve skateparku v Třinci na kolečkových bruslích. Tam všichni hulili, čichali toluen, pili krabicové víno, chápeš? Takže já jsem to viděl z první ruky, jo, neříkám, že bych si čichnul toluen, to ne, ale zahulil jsem si ve dvanácti letech, zkusil jsem to a stačí. Teď už na tom nic nevidím! A hlavně, když jedeš s kapelou, každý večer hraješ, každý večer se zkalíš, nejen že budeš tlustá, protože po čtyřech pivech je člověk tlustý, že ale navíc to tvoje životospráva jednoduše nedá!

Co bys doporučil začínajícím hudebníkům?

Začínajícím hudebníkům bych doporučil, aby si našli dobrého producenta nebo někoho, kdo umí udělat dobré mixy a udělat s ním dvě nebo tři písničky, o kterých si oni a hlavně jejich okolí bude myslet, že jsou super, že to jsou fakt ty nejlepší věci. Ty ať pak všem pouští a ukazují je jako svoji vizitku. Myslím si, že je lepší investovat do jedné nebo dvou písniček a fakt se snažit, udělat to hezky a nechat si poradit třeba od někoho, jako je Honza Muchow, Dušan Neuwerth, Boris Karlow nebo Ondra Ježek, kteří vám řeknou: „To je strašný, to máš ve špatný tónině!“ nebo „To je moc rychlé!“ Druhá

věc pak je, udělat si nějakou hezkou fotku. Já neříkám, že každý musí být model, já vím, že já jsem trochu na té straně barikády toho extrému, jako načeš si vlasy, tvař se jako modelka a já nevím co všechno, ale já to zas tak nemám, já doma chodím v teplákách. To focení mě třeba baví a myslím si, že je to důležité, protože když si uděláš fotku, ze které máš dobrý pocit, tak si říkáš: „To jsem já!“ Samozřejmě když máš pak fotku, na které se sama sobě nelíbíš, tak tou už se nechceš prezentovat. Ale když se ti podaří udělat hezkou fotku, tak je to super.

Podle mě je tohle základ pro začínající kapelu: udělat si dobrou fotku nebo video a nahrát super demo.

Chtěl bych pozdravit čtenáře z varnsdorfského gymnázia hlavně proto, že odmalička jsem se divil, co je to ten Varnsdorf za město, když se tam narodil můj taťka. Můj taťka totiž od mala frajeřil tím, že Varnsdorf je z Třince strašně daleko, a oni tam kdysi moji prarodiče byli náhodou na dovolené a tam se narodil! Takže zdravím všechny z Varnsdorfu!

Š. Hockeová, L. Ryšavá

fotografie: Petr Klapper, Katka Kvadrová